

Wymagania edukacyjne na poszczególne oceny
z fizyki w szkole podstawowej

Klasa VIII

Rok szkolny 2024/2025

ZAGADNIENIA	TREŚCI	SZCZEGÓŁOWE CELE EDUKACYJNE			
		WYMAGANIA NA OCENĘ DOPUSZCZAJĄCĄ UCZEŃ:	WYMAGANIA NA OCENĘ DOSTATECZNĄ UCZEŃ:	WYMAGANIA NA OCENĘ DOBRĄ UCZEŃ:	WYMAGANIA NA OCENĘ BARDZO DOBRĄ UCZEŃ:
ZJAWISKA CIEPLNE					
TEMPERATURA	Pojęcie temperatury. Skale temperatur. Równowaga termiczna ciał.	- wie, że temperatura jest miarą średniej energii kinetycznej cząsteczek ciała - wie, że temperaturę można wyrazić w skali Celsjusza i w skali Kelvina - wie, że ciała w stanie równowagi termicznej mają jednakowe temperatury	- umie przeliczać temperaturę ze skali Celsjusza na skalę Kelvina – i odwrotnie, - wie, że przyrost temperatury, wyrażony w skali Celsjusza i skali Kelvina jest taki sam - rozdziela pojęcia: całkowita energia kinetyczna cząsteczek i średnia energia kinetyczna cząsteczek - rozumie, na czym polega cieplny przekaz energii, i wie, że jego warunkiem jest różnica temperatur	- potrafi zinterpretować pojęcie średniej energii kinetycznej cząsteczek i powiązać jej wzrost ze wzrostem temperatury ciała - rozumie, że skutkiem finalnym przekazu energii w postaci ciepła jest równowaga termiczna ciał	- potrafi wyjaśnić zasadę działania termometru cieczowego - potrafi temperaturę w skali Celsjusza wyrazić w skali Fahrenheita - samodzielnie rozwiązuje zadania
ENERGIA WEWNĘTRZNA	Sposoby zmiany energii wewnętrznej.	- wie, że energia wewnętrzna to suma energii kinetycznych cząsteczek oraz energii potencjalnych oddziaływań między tymi cząsteczkami - wie, że energię wewnętrzną ciała można zmienić poprzez wykonanie pracy lub poprzez przekazanie energii w postaci ciepła	- rozdziela pojęcia: ciepło, energia wewnętrzna i temperatura - rozumie, że energia wewnętrzna ciała zależy nie tylko od jego temperatury, ale także od ilości cząsteczek	rozwija zadania dotyczące zmiany energii wewnętrznej ciała na podstawie zasady zachowania energii	rozumie, że energia wewnętrzna związana jest ze stanem skupienia materii
PRZEWODNIKTWO CIEPLNE I KONWEKCJA	Zjawiska przewodnictwa cieplnego i konwekcji.	- zna sposoby przekazywania ciepła - potrafi podać przykład dobrego przewodnika i dobrego izolatora ciepła	- potrafi podać przykłady przewodnictwa cieplnego i konwekcji - rozumie, na czym polega przewodzenie ciepła	potrafi wyjaśnić, dlaczego po dotknięciu dwóch przedmiotów wykonanych z różnych materiałów wydaje się, że mają one różne temperatury,	- potrafi na podstawie opisu zbadać, który z danych materiałów jest lepszym przewodnikiem ciepła - potrafi opisać, od czego zależy tempo przekazywania energii w zjawisku

			• rozumie, na czym polega zjawisko konwekcji	choć w rzeczywistości ich temperatury są takie same	konwekcji w cieczach • wie, że ciepło przekazywane jest również poprzez promieniowanie
CIEPŁO WŁAŚCIWE	Ciepło właściwe.	• wie, co to jest ciepło właściwe • zna jednostkę ciepła właściwego	• wie, co oznacza, że ciepła właściwe różnych substancji są różne • oblicza ciepło właściwe substancji przy danej masie, ilości dostarczonego ciepła i wzroście temperatury	• umie obliczyć ilość energii koniecznej do uzyskania określonej zmiany temperatury danej substancji o znanej masie	• potrafi obliczyć masę wody, do której dostarczono określonej energii i otrzymano określony przyrost temperatury • potrafi obliczyć zmianę temperatury ciała o znanym cieple właściwym, gdy ciało pobrało znaną ilość ciepła
WYZNACZANIE CIEPŁA WŁAŚCIWEGO	Wyznaczanie ciepła właściwego.	• wie, że ilość energii pobranej przez wodę w doświadczeniu można wyznaczyć, mierząc czas ogrzewania wody i znając moc grzałki • potrafi zmierzyć temperaturę wody, oraz zważyć określoną ilość wody	• potrafi poprawnie zastosować niezbędne wzory, wykorzystując wyniki pomiarów w odpowiednich jednostkach: masa w kilogramach, czas w sekundach	• potrafi wyznaczyć ciepło właściwe wody • przedstawia zależność temperatury porcji substancji od dostarczonego ciepła za pomocą tabeli lub wykresu	• potrafi właściwie zinterpretować wyniki i wyciągnąć wnioski z przeprowadzonego eksperymentu • potrafi wyznaczyć ciepło właściwe innych cieczy • interpretuje, jak nachylenie wykresu zależności temperatury od dostarczonego ciepła dla porcji dwóch substancji jest powiązane z ciepłem właściwym tych substancji
ZMIANY STANÓW SKUPIENIA	Zmiany stanów skupienia materii. Zjawiska topnienia i krzepnięcia. Temperatura topnienia i krzepnięcia. Zjawiska sublimacji i resublimacji. Zjawiska parowania i skraplania. Wrzenie. Temperatura wrzenia.	• opisuje zjawiska topnienia, krzepnięcia, parowania, skraplania, sublimacji i resublimacji • wie, że temperatura substancji krystalicznych w czasie topnienia i się nie zmienia • wie, w których procesach energia jest przez ciało pobierana, a w których jest oddawana	• potrafi powiązać i wyjaśnić poszczególne przejścia fazowe z budową cząsteczkową materii i energią cząsteczek	• rozumie pojęcia temperatura topnienia, temperatura wrzenia • wie, że na temperaturę wrzenia ma wpływ ciśnienie zewnętrzne • potrafi zinterpretować wykres temperatury substancji od dostarczonego ciepła dla ciała krystalicznego i substancji niekrystalicznej	• potrafi wyjaśnić pojęcie cieczy przechłodzonej i cieczy przegrzanej

ELEKTRYCZNOŚĆ					
ELEKTRYZOWANIE	Zjawisko elektryzowania przez potarcie. Oddziaływanie naelektryzowanych ciał.	- wie, że nawet ciała elektrycznie obojętne zawierają cząstki obdarzone ładunkiem - opisuje jakościowo oddziaływanie ładunków jednoimiennych i różnoimiennych	- wie, że równowaga ilościowa ładunków dodatnich i ujemnych zapewnia obojętność elektryczną ciała i że ciało naelektryzowane to takie, w którym tę równowagę zaburzono - rozumie, na czym polega elektryzowanie przez potarcie	- potrafi określić, z którego ciała na które przemieściły się elektrony, gdy wiadomo, jak naelektryzowało się jedno z tych ciał - wie, że siła oddziaływania naelektryzowanych ciał zależy od ich wzajemnej odległości	potrafi zademonstrować i opisać elektryzowanie ciał przez potarcie
ŁADUNEK ELEMENTARNY	Ładunek elementarny. Elektryzowanie ciał przez dotyk. Zasada zachowania ładunku elektrycznego.	- posługuje się pojęciem ładunku elektrycznego i zna jego jednostkę - potrafi podać przykłady elektryzowania ciał przez dotyk - zna pojęcie ładunku elementarnego	- wie, że ciało naelektryzowane przez dotyk zostało naładowane ładunkiem tego samego znaku co ciało, którym dotykano - zna i stosuje zasadę zachowania ładunku elektrycznego	- wie, do czego służy elektroskop - potrafi wykorzystać elektroskop do stwierdzenia czy ciało jest naładowane - oblicza ładunek ciała z wykorzystaniem ładunku elementarnego $q = n \cdot e$	- potrafi samodzielnie zbudować elektroskop - analizuje działanie elektroskopu na podstawie opisu jego budowy
PRZEWODNIKI I IZOLATORY	Przewodniki i izolatory elektryczne.	- wie, że materiały dzielą się na izolatory i przewodniki elektryczne - potrafi podać przykłady przewodników i izolatorów	- wie, że elektryzowaniu podlegają zarówno przewodniki jak i izolatory, oraz w jaki sposób ładunki gromadzą się na przewodniku a w jaki na izolatorze - zna pojęcie elektrony swobodne - wie, jak doświadczalnie zbadać, czy ciało jest przewodnikiem, czy izolatorem	- rozumie, w jaki sposób można sprawdzić, czy naelektryzowane ciało jest przewodnikiem, czy izolatorem - objaśnia czy woda i powietrze to przewodniki czy izolatory - potrafi doświadczalnie zbadać, czy ciało jest przewodnikiem, czy izolatorem	rozpoznaje czy naelektryzowane ciało jest przewodnikiem, czy izolatorem na podstawie zmiany ułożenia ładunków w ciele przed zetknięciem ciał i po ich zetknięciu
INDUKCJA ELEKTROSTATYCZNA	Zjawisko elektryzowania ciał przez indukcję elektrostatyczną.	- wie, na czym polega zjawisko indukcji elektrostatycznej - wie, że indukcja elektrostatyczna zachodzi w	rozumie, że skutkiem indukcji elektrostatycznej może być ruch ciała, do którego zbliżamy naelektryzowany przedmiot	- rozumie zastosowanie uziemienia w domowej sieci elektrycznej - rozumie, na czym polega wyładowanie elektryczne	- potrafi zaprezentować doświadczenie ze zjawiskiem indukcji elektrostatycznej - potrafi wyjaśnić, dlaczego naelektryzowany

		przewodnikach i izolatorach	• potrafi podać przykłady zjawiska indukcji elektrostatycznej • wie, na czym polega uziemienie i do czego służy		przedmiot zbliżony do skrawków papieru je przyciąga
PRĄD ELEKTRYCZNY — NATĘŻENIE	Prąd elektryczny. Natężenie prądu. Pomiar natężenia prądu.	• wie, że prąd elektryczny to ruch ładunków • kierunek prądu przyjmuje się od + do - • wie jak oblicza się natężenie prądu i w jakich jednostkach wyraża • wie, do czego służy amperomierz, i potrafi odczytać jego wskazania • zna symbole graficzne elementów obwodu elektrycznego	• wie, że prąd elektryczny może płynąć przez ciała stałe, ciecze lub gazy • potrafi narysować i czytać prosty obwód prądu	• wie, że w zależności od stanu skupienia, ładunkami są elektrony lub jony • wie, że amperomierz należy włączyć do obwodu szeregowo z odbiornikiem	• potrafi zmierzyć natężenie prądu w prostym obwodzie • potrafi obsługiwać miernik uniwersalny • rozwiązuje zadania rachunkowe
PRACA PRĄDU I NAPIĘCIE ELEKTRYCZNE	Praca prądu. Napięcie elektryczne.	• wie, że włączona do obwodu bateria przekazuje energię elektronom poruszającym się w obwodzie jako prąd elektryczny • wie, co nazywamy napięciem elektrycznym, zna jednostkę napięcia elektrycznego	• wie, że napięcie elektryczne można obliczyć między dowolnymi dwoma punktami w obwodzie • wie, że napięcie można również zmierzyć za pomocą woltomierza	• wie, że woltomierz należy włączyć równolegle do danego fragmentu obwodu. • potrafi zmierzyć napięcie • potrafi obliczyć pracę lub ładunek korzystając z przekształconego wzoru $U = \frac{W}{q}$	• rozumie, że napięcie na kilku szeregowo połączonych odbiornikach jest sumą napięć na poszczególnych odbiornikach, a na równolegle połączonych odbiornikach jest jednakowe • potrafi powiązać ze sobą wzory na napięcie i na natężenie prądu - rozwiązuje zadania
OPÓR ELEKTRYCZNY	Opór elektryczny. Jednostka oporu elektrycznego. Wyznaczanie oporu elektrycznego.	• wie, w jaki sposób oblicza się opór przewodnika, zna jednostkę oporu • zna prawo Ohma • zna oznaczenie opornika w obwodzie elektrycznym	• rozumie, że pod wpływem tego samego napięcia, przez różne przewodniki może płynąć prąd o różnym natężeniu • rozumie pojęcie wprost proporcjonalności dwóch wielkości	• wie, że na opór przewodnika ma wpływ jego temperatura, rozumie, że prawo Ohma dotyczy sytuacji, w której temperatura przewodnika jest stała • stosuje poznane wzory do rozwiązywania prostych obwodów elektrycznych	• potrafi wyznaczyć opór elektryczny odbiornika w obwodzie, mierząc odpowiednie napięcie i natężenie prądu • potrafi przedstawić wyniki pomiarów na wykresie $I(U)$ • rozwiązuje zadania o podwyższonym stopniu trudności

OBWODY ELEKTRYCZNE. Lekcja dodatkowa	Zmiana napięcia i natężenia prądu w obwodach elektrycznych połączonych szeregowo i równolegle.	• wie, że odbiorniki prądu mogą być połączone szeregowo lub równolegle • wie, że w połączeniu szeregowym natężenie prądu płynącego przez każdy odbiornik jest takie samo, a napięcie rozdziela się na wszystkie urządzenia, • wie, że w połączeniu równoległym odbiorników, napięcie jest jednakowe na wszystkich odbiornikach, a natężenie prądu płynącego z baterii jest równe sumie natężeń prądów płynących przez każde urządzenie	• potrafi wskazać obwód z połączeniem szeregowym i równoległym odbiorników	• potrafi narysować przykładowy obwód połączeniem szeregowym lub równoległym odbiorników, rozwiązuje typowe obwody z połączeniem szeregowym lub równoległym odbiorników	• rozumie i objaśnia łączenie odbiorników w domowej sieci elektrycznej
PRACA I MOC PRĄDU	Obliczanie mocy prądu. Stosowanie bezpieczników. Jednostka energii elektrycznej. Zagrożenia związane z prądem elektrycznym.	• zna związek $P = U \cdot I$ • związek $W = UI \cdot t$. • posługuje się pojęciem pracy i mocy prądu elektrycznego • wie, że podczas przepływu prądu w obwodzie wydzielają się energia • podaje przykłady źródeł energii elektrycznej • zna zasady korzystania z urządzeń elektrycznych, wie jak ratować osobę porażoną prądem • wie, jakie są skutki przerw w dostawach energii elektrycznej do urządzeń o kluczowym znaczeniu	• umie rozwiązywać proste zadania dotyczące mocy i pracy prądu • wymienia formy energii, na jakie zamieniana jest energia elektryczna • wie, że kilowatogodzina jest jednostką pracy prądu elektrycznego (energii elektrycznej) • wie, w jaki sposób zabezpieczyć instalację elektryczną^f	• przelicza energię elektryczną podaną w kilowatogodzinach na dżule i dżule na kilowatogodziny • potrafi oszacować koszt pracy prądu elektrycznego w urządzeniu elektrycznym	• potrafi wyjaśnić, jak moc urządzenia zależy od napięcia, do którego urządzenie jest podłączone

MAGNETYZM					
MAGNESY	Oddziaływania magnetyczne. Bieguny magnesu. Materiały magnetyczne. Igła magnetyczna. Ziemia jako magnes.	- wie, że magnes ma dwa bieguny i że nie można uzyskać jednego bieguna magnetycznego - wie, że bieguny jednoimienne odpychają się, a różnoimienne przyciągają się - wie, że Ziemia jest wielkim magnesem i igła magnetyczna reaguje na jej bieguny magnetyczne	- wie, że ciała oddziałujące na siebie siłami magnetycznymi zbudowane są najczęściej ze stopów żelaza, nazywa je ferromagnetykami - wie, że igła magnetyczna ustawia się względem magnesu wzdłuż linii, którą nazywamy linią pola magnetycznego	- rozumie pojęcie domena magnetyczna - wie, że opiłki żelaza ustawiają się wokół magnesu wzdłuż linii pola magnetycznego - potrafi określić zachowanie się dwóch magnesów względem siebie, lub spinacza względem magnesu, posługuje się pojęciem namagnesowanie	- potrafi określić położenie biegunów magnetycznych Ziemi (w pobliżu geograficznego bieguna północnego znajduje się biegun magnetyczny południowy, a w pobliżu geograficznego bieguna południowego – biegun magnetyczny północny) - demonstruje zachowanie się igły magnetycznej w obecności magnesu
MAGNES I PRĄD ELEKTRYCZNY	Oddziaływanie prądu elektrycznego na igłę magnetyczną. Reguła prawej ręki. Oddziaływanie dwóch przewodników.	opisuje działanie przewodnika, przez który płynie prąd, na igłę magnetyczną	- zna i potrafi stosować regułę prawej ręki - wie, że opiłki żelaza ustawiają się w pobliżu przewodnika z prądem wzdłuż takich samych linii pola magnetycznego, jak ustawia się igła magnetyczna	potrafi przewidzieć, jakie będzie ustawienie igły magnetycznej w pobliżu kilku przewodów z prądem, lub pętli wykonanej z przewodnika z prądem	- demonstruje zjawisko oddziaływania przewodnika z prądem na igłę magnetyczną - rozumie, że pole magnetyczne przewodnika z prądem w kształcie pętli przypomina pole magnetyczne magnesu sztabkowego
ELEKTROMAGNESY	Budowa i zasada działania elektromagnesu	- wie, czym różni się elektromagnes od magnesu ^f - podaje przykłady zastosowań elektromagnesów ^f - wie, że główną częścią elektromagnesu jest zwojnica ^f	- wyjaśnia zasadę działania elektromagnesu ^f - wie, jak można wzmocnić jego oddziaływanie ^f	- umie zbudować prosty elektromagnes ^f - wyjaśnia, dlaczego rdzeń powinien być z łatwo się magnesującego metalu (żelaza) ^f	zna i stosuje regułę prawej ręki dla zwojnicy, określa rodzaj oddziaływania dwóch zwojnic z prądem, znając kierunek prądu, lub określa kierunek prądu, znając położenie biegunów zwojnic ^f
SILNIKI ELEKTRYCZNE	Budowa i zasada działania silnika elektrycznego.	wie, że w silniku elektrycznym energia elektryczna zamienia się w energię mechaniczną ^f	wskazuje oddziaływanie magnetyczne jako podstawę działania silników elektrycznych ^f	potrafi podać elementy składowe budowy silnika elektrycznego oraz określić ich funkcje	potrafi omówić zasadę działania silnika elektrycznego ^f

		potrafi podać przykłady zastosowania silnika elektrycznego prądu stałego			
INDUKCJA ELEKTROMAGNETYCZNA. Lekcja dodatkowa	Zjawisko indukcji elektromagnetycznej	wie, na czym polega zjawisko indukcji elektromagnetycznej	- wskazuje zastosowania zjawiska indukcji elektromagnetycznej - wie, że prądnicą prądu przemiennego służy do zamiany energii mechanicznej na energię elektryczną	- potrafi wyjaśnić budowę prądnicy prądu przemiennego - wskazuje różne źródła sił napędowych w zależności od rodzaju elektrowni, w której produkuje się energię elektryczną	- wie, że prąd elektryczny otrzymywany z prądnicy jest prądem przemiennym - rozumie, jaka jest różnica pomiędzy prądem stałym i przemiennym
DRGANIA I FALE					
DRGANIA	Ruch drgający. Amplituda, okres i częstotliwość drgań.	- opisuje ruch wahadła - zna podstawowe pojęcia dotyczące ruchu drgającego: położenie równowagi, amplituda, okres, częstotliwość - zna jednostkę częstotliwości - umie wskazać przykłady ruchów drgających	- zna pojęcie jedno pełne drganie i wiąże z okresem drgań oraz zmianami wychylenia ciała - wie, że odwrotność okresu to częstotliwość ruchu - potrafi wskazać położenie równowagi dla ciała drgającego	rozumie zależność wychylenia ciała od czasu przedstawioną na wykresie, potrafi odczytać amplitudę i okres drgań z wykresu, oblicza częstotliwość drgań	- potrafi doświadczalnie wyznaczyć okres i częstotliwość drgań wahadła - rozumie, że długość nitki wahadła ma wpływ na okres drgań i częstotliwość wahadła
DRGANIA — PRZEMIANY ENERGII	Przemiany energii w ruchu drgającym.	- wie, że w ruchu drgającym prędkość ciała i jego położenie zmienia się - wie, że ze zmianą prędkości zmienia się energia kinetyczna ciała, a ze zmianą położenia ciała zmienia się energia potencjalna, zna wzory na E_k i E_{pg}	- rozumie, że rozciągnięta sprężyna posiada energię potencjalną sprężystości - wie, że energia całkowita jest sumą $E_p + E_k$ - rozumie różnicę między energią potencjalną sprężystości a potencjalną grawitacji	wie, że całkowita energia ciała drgającego jest stała, a zmieniają się E_p i E_k, potrafi określić w jakich położeniach ciała drgającego E_p i E_k jest maksymalna, w jakich równa 0, a w jakich rośnie lub maleje	- wskazuje położenia maksymalnej lub zerowej energii E_p lub E_k na wykresie wychylenia ciała od czasu w ruchu drgającym - rozwiązuje zadania z wykorzystaniem wykresów zależności położenia od czasu
ZJAWISKO REZONANSU. Lekcja dodatkowa	Zjawisko rezonansu.	wie, na czym polega zjawisko rezonansu	wskazuje przykłady rezonansu w przyrodzie oraz skutki zjawiska rezonansu	- wie, co to jest częstotliwość drgań własnych ciała drgającego - podaje warunek zajścia rezonansu	potrafi zademonstrować zjawisko rezonansu i objaśnić na wybranym przykładzie

FALE MECHANICZNE	Rozchodzenie się fal mechanicznych. Opis fali.	- wie, że źródłem fali mechanicznej jest drgająca cząsteczka ośrodka - wie, że rozchodzenie się fali w danym ośrodku oznacza przenoszenie tylko energii, a cząsteczki jedynie drgają wokół swoich położenia równowagi - podaje przykłady fal mechanicznych	- wie, że okres, częstotliwość i amplituda fali są takie same jak okres, częstotliwość i amplituda wybranej cząsteczki ośrodka, w którym rozchodzi się fala - wie, że do opisu fali używa się długości fali, zna jej symbol i jednostkę, oraz prędkości fali	- potrafi wskazać długość fali na rysunku - wie, że fala w danym ośrodku rozchodzi się ruchem jednostajnym i zna wzór $v = \frac{\lambda}{t}$, oblicza prędkość, znając długość i okres fali	rozwiązuje zadania i problemy o podwyższonym stopniu trudności
DŹWIĘK	Amplituda i częstotliwość fal dźwiękowych. Infradźwięki i ultradźwięki.	- wie, że fala dźwiękowa jest falą mechaniczną - wie, że fale dźwiękowe nie rozchodzą się w próżni	- wie, że dźwięk charakteryzuje się wysokością i głośnością - wie, od czego zależy wysokość dźwięku, a od czego – głośność - zna jednostkę dB, wie, że hałas stanowi zagrożenie dla zdrowia	- rozumie, co to jest oscylogram dźwięku i na jego podstawie potrafi porównać wysokość lub głośność dźwięków - rozróżnia ultradźwięki, dźwięki słyszalne i infradźwięki f	- wymienia przykłady źródeł i zastosowania fal dźwiękowych f - demonstruje dźwięki o różnych częstotliwościach z wykorzystaniem drgającego przedmiotu lub instrumentu muzycznego - rozwiązuje zadania nietypowe, potrafi zaprezentować oscylogram dźwięków pochodzących z różnych źródeł za pomocą dowolnego programu do analizy dźwięków
OPTYKA					
FALE ELEKTROMAGNETYCZNE	Rodzaje fal elektromagnetycznych i ich zastosowania. Podobieństwa i różnice w rozchodzeniu się fal elektromagnetycznych i fal mechanicznych.	- wie, że źródłem fal elektromagnetycznych są drgające ładunki elektryczne - wie, że fale elektromagnetyczne mogą rozchodzić się w próżni z prędkością nazywaną prędkością światła, oznaczaną literą c	- zna rodzaje fal elektromagnetycznych f - wymienia przykłady zastosowań poszczególnych rodzajów fal elektromagnetycznych f - wie, że światło jest jednym z rodzajów fal elektromagnetycznych	- wie, że do fal elektromagnetycznych stosuje się wzór $\lambda = \frac{c}{f}$ - rozumie, że fala elektromagnetyczna rozchodzi się w innych ośrodkach wolniej niż c	oblicza długość fal elektromagnetycznych na podstawie ich częstotliwości
ŚWIATŁO I CIEŃ	Źródła światła.	wie, że źródłem światła są ciała emitujące	rozumie, że niektóre przedmioty	wie, co oznacza pojęcie półcień	rozumie, że skutkiem powstawania cienia w układzie Ziemia-

	Powstawanie cienia i półcienia.	promieniowanie widzialne - wie, że światło rozchodzi się prostoliniowo w ośrodkach jednorodnych - wie, że jeśli na drodze światła pojawi się przeszkoda, to za nią powstaje cień	„świecą” bo odbijają światło, więc nie są jego wie, co oznacza pojęcie cień, potrafi pokazać cień dowolnego przedmiotu np. na ścianie	- rozumie, że aby powstał półcień, przedmiot powinien być oświetlany z kilku źródeł, lub źródła podłużnego, np. świetlówki - potrafi konstrukcyjnie narysować powstawanie cienia i półcienia	Księżyc-Słońce, jest występowanie zaćmienia Księżyca lub zaćmienia Słońca - potrafi wyjaśnić mechanizm zachodzenia tych zjawisk - demonstruje zjawisko prostoliniowego rozchodzenia się światła
ODBICIE I ROZPROSZENIE ŚWIATŁA	Zjawisko odbicia światła od powierzchni płaskich. Prawo odbicia światła, Zjawisko rozproszenia światła.	- wie, co to jest zwierciadło i że może mieć różny kształt - wie, na czym polega zjawisko odbicia światła - podaje przykłady zachodzenia zjawisko odbicia światła - zna prawo odbicia światła	rozumie pojęcie normalnej do powierzchni odbijającej, prawo odbicia i potrafi zaprezentować je w postaci graficzne	- stosuje prawo odbicia do rozwiązywania problemów - opisuje zjawisko rozproszenia światła przy odbiciu od powierzchni chropowatej - potrafi zaprezentować rozproszenie na rysunku	potrafi obliczać miary kątów padania i odbicia światła
ZWIERCIADŁA PŁASKIE	Konstrukcja obrazów w zwierciadłach płaskich. Obraz pozorny.	- wie, co to jest zwierciadło płaskie - wie, że w zwierciadle płaskim powstaje obraz prosty, pozorny	- stosuje prawo odbicia do konstruowania obrazów wytwarzanych przez zwierciadło płaskie - wie, że obrazy powstałe w zwierciadle płaskim są symetryczne do przedmiotu względem płaszczyzny zwierciadła	- potrafi zademonstrować powstawanie obrazów w zwierciadle płaskim - wie, jak i gdzie powstaje obraz uzyskany za pomocą zwierciadła płaskiego - potrafi na przykładzie wyjaśnić, jaki obraz nazywamy pozornym	- konstruuje powstawanie obrazów bardziej skomplikowanych przedmiotów w zwierciadle płaskim - podaje cechy powstałego obrazu - wie, że zwierciadła płaskie mają zastosowanie również w wielu urządzeniach optycznych, aparatach fotograficznych itp.
ZWIERCIADŁA SFERYCZNE WKŁĘŚLE	Zwierciadła sferyczne. Ognisko i ogniskowa zwierciadła. Konstrukcja obrazów w zwierciadłach wklęsłych.	- wie, że gładkie powierzchnie, będące wycinkami powierzchni kuli nazywamy zwierciadłami kulistymi lub sferycznymi - wie, że każde zwierciadło sferyczne ma ognisko i określa się dla niego	- wie, że zwierciadło wklęsłe skupia równoległą wiązkę światła - wie, że ognisko F - to punkt, w którym skupiają się wszystkie odbite od zwierciadła promienie - wie, że ogniskowa f -	rozumie, że w zwierciadłach wklęsłych otrzymujemy obrazy pozorne lub rzeczywiste, proste lub odwrócone, pomniejszone lub powiększone w zależności od ustawienia przedmiotu przed zwierciadłem	- konstruuje powstawanie obrazów dla różnych położzeń przedmiotu - podaje cechy powstających obrazów, określa położenie obrazu

		odległość ogniskową	to odległość tego ogniska od powierzchni zwierciadła - wie, że ogniskowa jest połową promienia krzywizny zwierciadła - wie, co oznacza pojęcie środka krzywizny zwierciadła i promień krzywizny zwierciadła	- jest świadomy, że gdy przedmiot ustawiony jest w ognisku, to obraz nie powstaje - potrafi narysować zwierciadło wklęsłe, zaznaczyć oś główną zwierciadła, oraz ognisko zwierciadła	
ZWIERCIADŁA SFERYCZNE WYPUKŁE	Konstrukcja obrazów w zwierciadłach wypukłych. Zastosowanie zwierciadeł wypukłych.	- wie, że gdy promienie równoległe padają na wypukłą i wypolerowaną powierzchnię, to odbijają się tworząc wiązkę rozbieżną - wie, że przedłużenia promieni odbitych przeczną się po drugiej stronie zwierciadła, czyli w punkcie, które nazywamy ogniskiem pozornym f	- potrafi narysować zwierciadło wypukłe, zaznaczyć oś główną zwierciadła, oraz ognisko pozorne zwierciadła - wie, że obrazy powstające w zwierciadle wypukłym zawsze są pozorne, proste i pomniejszone	- konstruuje powstawanie obrazów dla różnych położeń przedmiotu - podaje cechy powstających obrazów, określa położenie obrazu	- wskazuje zastosowanie zwierciadeł sferycznych - rozwiązuje zadania konstrukcyjne i rachunkowe
ZŁĄCZANIE ŚWIATŁA	Zjawisko załamania światła na granicy dwóch ośrodków.	wie, że zjawisko załamania światła zachodzi na granicy dwóch ośrodków, oraz objawia się zmianą kierunku rozchodzenia się światła	- wie, że przyczyną załamania światła przy przejściu z jednego ośrodka do drugiego jest zmiana jego prędkości podczas przechodzenia z jednego ośrodka do drugiego - rozumie pojęcia granica ośrodków, promień padający, promień odbity, promień	potrafi narysować schemat biegu promienia światła przy przejściu np. z powietrza do wody i na odwrót, rozumie związek kąta załamania z kątem padania i prędkością światła w danym ośrodku	- opisuje efekty wynikające ze zjawiska załamania światła zachodzącego w przyrodzie, np. miraż, „złamana” łódźeczka w szklance z wodą, przejście światła przez warstwy ciepłego powietrza o różnych gęstościach i inne - wyjaśnia działanie światłowodu i uwięzionego w nim promienia

			załamany, normalna, czyli prostopadła do granicy ośrodków		
SOCZEWKI WYPUKŁE	Ognisko i ogniskowa soczewki. Konstrukcja obrazów w soczewkach wypukłych.	- wie, że soczewka to bryła ograniczona dwiema powierzchniami sferycznymi, albo jedną płaską i jedną sferyczną - wie, jak wyglądają soczewki wypukłe - wie, co to jest oś optyczna i gdzie na tej osi znajduje się środek soczewki - odróżnia soczewki wypukłe od soczewek wklęsłych	- wie, że równoległa wiązka światła po przejściu przez soczewkę wypukłą zostaje skupiona w jednym punkcie - ognisku soczewki - wie, że soczewka dwuwypukła ma dwa ogniska po obu stronach soczewki - wie, jak biegną charakterystyczne, dla konstrukcji obrazu, promienie	- wie, że za pomocą soczewki wypukłej można uzyskać obrazy o różnych cechach w zależności od ustawienia przedmiotu - potrafi konstruować obrazy i określać ich cechy - rozumie, że pozorne obrazy w soczewce wypukłej powstają po tej samej stronie soczewki, co ustawiony przed nią przedmiot	- rozumie, że w przypadku ustawienia przedmiotu w ognisku soczewki, jego obraz nie powstanie - rozwiązuje zadania konstrukcyjne i rachunkowe - demonstruje powstawanie obrazów za pomocą soczewki wypukłej
SOCZEWKI WKŁĘŚŁE I WADY WZROKU	Wykreślanie obrazów w soczewkach wklęsłych. Dalekowzroczność. Krótkowzroczność.	- wie, że wiązka promieni równoległych padająca na soczewkę dwuwklęsłą staje się wiązką rozbieżną - wie, że soczewkę wklęsłą nazywamy soczewką rozpraszającą - wie, że przedłużenia promieni rozbieżnych przecinają się w jednym punkcie, tworząc ognisko pozorne dla tej soczewki - wie, że soczewka dwuwklęsła ma dwa ogniska pozorne po obu stronach soczewki - zna budowę oka	- wie, że obrazy powstające w soczewkach rozpraszających są zawsze pozorne, proste i pomniejszone, niezależnie od ustawienia przedmiotu przed soczewką - rozumie pojęcie akomodacji - rozumie pojęcie krótkowzroczności i dalekowzroczności^f	- potrafi wykreślać obrazy w soczewkach rozpraszających oraz podaje cechy powstałego obrazu - rozumie, że skoro krótkowidz nie widzi wyraźnie obiektów z oddali, to soczewka jego oka skupia światło zbyt silnie i aby skorygować tę wadę należy zastosować soczewki rozpraszające^f - wie, że dalekowzroczność można skorygować, stosując soczewki skupiające^f	- zauważa podobieństwo w działaniu oka i aparatu fotograficznego, potrafi wymienić najważniejsze elementy aparatu fotograficznego i omówić ich rolę - demonstruje powstawanie obrazów za pomocą soczewki wklęsłej
UKŁADY OPTYCZNE. Lekcja	Konstruowanie obrazów w przyrządach z	wie, że aby wyraźnie oglądać bardzo małe	wie, że mikroskop to urządzenie	rysuje powstawanie obrazu za pomocą	wykreśla obrazy dla dowolnego układu

dodatkowa	układem dwóch soczewek	obiekty, lub bardzo dalekie, używa się układu kilku soczewek	optyczne dające obraz powiększony i pozorny, który powstaje dzięki przejściu światła przez układ soczewek obiektywu i okularu - wie, że luneta służy do oglądania dużych obiektów, znajdujących się bardzo daleko od nas - wie, że luneta działa podobnie do działania mikroskopu	układu soczewek skupiających, układu soczewek jednej skupiającej i rozpraszającej, określa cechy powstałego obrazu - wie, że obraz powstały w pierwszej soczewce jest przedmiotem dla działania drugiej soczewki - konstruuje obraz powstający w mikroskopie, konstruuje obraz powstały w luncie	dowolnych soczewek
ROZSZCZEPIENIE ŚWIATŁA	Różnice między światłem słonecznym, a światłem laserowym, Badanie rozszczepienia światła w pryzmacie.	- wie, że pryzmat to graniastosłup, wykonany np. ze szkła - wie, że światło, przechodząc przez pryzmat, załamuje się dwukrotnie - przy wchodzeniu i przy wychodzeniu z pryzmatu - wie, że rozszczepienie światła polega na rozdzieleniu na składowe o różnych barwach	- wie, że równoległe promienie lasera po przejściu przez pryzmat zmieniają kierunek, ale nadal biegną równoległe - wie, że światło białe po wyjściu z pryzmatu staje się rozbieżną wiązką promieni o różnych barwach - wyjaśnia, że dany obiekt jest koloru czerwonego, bo promień o takiej barwie jest odbijany, a promienie o pozostałych barwach są pochłaniane	- rozumie, że rozszczepienie światła w pryzmacie spowodowane jest tym, że w szkłe promienie o różnych barwach rozchodzą się z różnymi prędkościami - opisuje światło lasera jako jednobarwne i ilustruje to brakiem rozszczepienia w pryzmacie - potrafi podać przykład zjawiska rozszczepienia światła zachodzącego w przyrodzie (np. tęcza),	- potrafi zademonstrować zjawisko rozszczepienia światła białego w pryzmacie - potrafi pokazać, że kręcąc kolorowym krążkiem Newtona, otrzymujemy krążek w kolorze białym - wyjaśnia powstawanie tęczy

Ocenę celującą otrzymuje uczeń, który operuje wiedzą obejmującą cały program nauczania w danej klasie.

Ocenę niedostateczną otrzymuje uczeń, który nie opanował wiadomości określonych programem nauczania w klasie VIII, nie wykazuje żadnego zainteresowania przedmiotem, nie wykazuje chęci poprawy zdobytych z przedmiotu ocen oraz u którego braki uniemożliwiają dalsze zdobywanie wiedzy.